

РЕШЕНИЕ

№ 4173

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3680** по описа за **2022** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 961/18.03.2022 г., постановено по административно наказателно дело № 12164 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 16-ти състав. С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление № Р-10-445/21.08.2020 г., издадено от заместник - председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 4 000 (четири хиляди) лева на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) във вр. с § 1, т. 51 от ДР на КЗ за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

Касаторът излага твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Оспорва извода, че деянието е извършено в условията на повторност. Неправилно била ангажирана отговорност по по – тежкия квалифициран състав на административното нарушение. Твърди, че налагането на санкция по реда на чл.644, ал.2 КЗ за нарушение на чл.108 КЗ, поради наличие на предходно нарушение по чл.107 КЗ (отм.), представлява правоприлагане вследствие на тълкуване и аналогия на закона, т.е. налагане на санкция по аналогия, което според

Закона за нормативните актове (ЗНА) е недопустимо в административнонаказателното производство. Приложение намирал институтът на освобождаване от отговорност по чл. 28 ЗАНН, тъй като към момента на съставяне на акта за установяване на административно нарушение застрахователното обезщетение било изплатено изцяло на застрахования. Моли за отмяна на решението и потвърденото с него наказателно постановление. Алтернативно – наказателното постановление да бъде изменено, като се преквалифицира нарушението от чл. 644, ал. 2 КЗ на чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ и бъде наложена имуществена санкция в минимален размер.

Ответникът – заместник – председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуващото на спора.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, XII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като депозирана в СРС от надлежно процесуално легитимирана страна в законоустановения срок от съобщаването на обжалваното решение. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са извършени от компетентните контролни органи.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

В КФН е постъпила жалба от Ф. А. С. срещу ЗД [фирма], съдържаща оплакване за забавено произнасяне по предявена пред дружеството застрахователна претенция. Била извършена проверка чрез провеждане на кореспонденция между застрахователя и КФН. В хода на проверката е установено, че на 04.07.2019 г. в ЗД [фирма] е заведена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди на лек автомобил вследствие на подадено заявление за щета по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на виновния за пътнотранспортно произшествие водач Ф. А. С.. На датата на завеждане на претенцията били представени и доказателства за установяване на претенцията по основание и размер. От застрахователното дружество е извършен оглед на увредения автомобил на 09.07.2019 г. Последното писмено доказателство било представено от лицето на 11.07.2019 г., след която датата от ползвателя на застрахователните услуги не са изисквани допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията по смисъла на чл. 106 от КЗ. На 26.06.2020 г., след изтичане на срока по чл. 108, ал.1 от КЗ, ЗД [фирма] се е произнесло по претенцията чрез изплащане на обезщетение. Прието е, че е нарушена разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, поради което е съставен Акт за установяване на административно нарушение № на КФН № Р – 06 - 465/06.07.2020 г. срещу дружеството застраховател. Административният орган е установил, че нарушението констатирано с акта за установяване на административно нарушение, е извършено при

условията на повторност по смисъла на пар.1, т.51 от Допълнителните разпоредби на КЗ - в едногодишен срок от влизане в сила на Наказателно постановление № Р-10-834/06.11.2017 г. (влязло в сила на 28.12.2018г.), с което на ЗД [фирма] е наложено административно наказание имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал.1 от КЗ. Въз основа на акта за установяване на административно нарушение на ЗД [фирма] е издадено Наказателно постановление № Р-10-445/21.08.2020 г., с което му е наложена имуществена санкция в размер на 4 000 (четири хиляди) лв.

За да потвърди наказателното постановление, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателства. Установено по делото е, че касаторът не е изпълнил законовото си задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ да се произнесе в срок до 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 – в конкретния случай – до 11.07.2019 г., но не по-късно от 01.08.2019 г. като определи и изплати размера на дължимо обезщетение или застрахователна сума или мотивирано да откаже плащане по заявена щета. Това обстоятелство не се оспорва от застрахователното дружество. Нарушението е формално като не се изисква наличие на вина. Правилна е преценката на СРС за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на наказателното постановление, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН.

По отношение на изложеното в касационната жалба, настоящата инстанция намира, че действително в акта за установяване на административно нарушение не е описано от фактическа страна нарушение, извършено при условията на повторност, но това обстоятелство не съставлява процесуален пропуск. Данни за повторност не са отразени в акта за установяване на административно нарушение, тъй като сред реквизитите му по чл. 42 ЗАНН няма такива за определяне на вида и размера на наказанието. Повторността е елемент от индивидуализацията на наказанието, поради което въвеждането ѝ за първи път в наказателното постановление не представлява съществено процесуално нарушение. Съгласно § 1, т. 51 ДР на КЗ „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. По преписката е приложено Наказателно постановление № Р – 10 – 834/06.11.2017 г., влязло в сила на 28.12.2018 г., с което на същия застраховател е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Процесното нарушение е извършено на 02.08.2019 г., т.е. в рамките на предвидения едногодишен срок, поради което безспорно се явява повторно.

Неоснователен е доводът в жалбата на застрахователя, че правната квалификация в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не кореспондира с нарушението. Отношението на чл. 496 и сл. към чл. 108 и сл. от КЗ като на специална към обща норма, на което се позовава касаторът, би било правно значимо в случай, че те уреждат по различен начин идентични хипотези. Тогава би се проявило и déroгиращото действие на специалната норма. Между чл. 108 КЗ, приложима към сроковете за произнасяне по всички застрахователни претенции, и чл. 496 КЗ не е налице противоречие. Последната разпоредба представлява гаранция за

защита правата на потребителите на застрахователни услуги, тъй като въвежда краен, определен срок, в рамките на който застрахователят е длъжен да се произнесе по предявените претенции. Разпоредбата е израз на засилена законодателна закрила и се отнася само за претенции по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Обратно, разпоредбата на чл. 108 КЗ се прилага при уреждане на претенции по всички видове застраховки. Следователно, съдът намира, че при предявена претенция по задължителна застраховка гражданска отговорност, застрахователят следва да се произнесе в срок 15 работни дни от представяне на доказателствата по чл. 106 КЗ, но не по-късно от три месеца от завеждането на претенцията. По тази причина двете разпоредби са допълващи като чл. 496, ал. 1 и ал. 2 КЗ не съдържа специални правила, които да дерогират общите такива по чл. 108 КЗ. Наложено административно наказание към установения в закона минимум е преценено от СРС като съответно на генералната превенция по чл. 12 ЗАНН. Повторността изключва по презумпция твърдяната маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 ЗАНН и направеното в тази връзка искане от касатора е неоснователно. Мотивите в съдебното решение за неприложимост на чл. 28 ЗАНН се споделят от настоящия съдебен състав.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и законосъобразно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена в размер на 80лв., съгласно чл. 63д, ал. 3 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 961/18.03.2022 г., постановено по адм. нак. дело № 12164 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16 – ти състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], да заплати на Комисията за финансов надзор разноска по делото в размер на 80 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

